РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

15 декември 2009 година *

По дело C-294/05

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 20 юли 2005 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-жа L. Ström van Lier и г-жа P. Dejmek, както и от г-н G. Wilms, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Кралство Швеция, за което се явяват г-н A. Kruse и г-жа A. Falk, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: шведски.

подпомагано от:

Федерална република Германия, за която се явява г-н M. Lumma, в качеството на представител,

Република Финландия, за която се явява г-н J. Heliskoski, в качеството на представител,

Кралство Дания, за което се явява г-н J. Molde, в качеството на представител

встъпили страни,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н E. Levits и г-жа C. Toader, председатели на състави, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Borg Barthet (докладчик), г-н M. Ilešič, г-н J. Malenovský и г-н U. Lõhmus, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 ноември 2008 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 февруари 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като не констатира и не извършва плащане на собствени ресурси, които не са събрани през периода от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г. в рамките на внос на военни материали и на стоки за гражданска и военна употреба, и като не плаща лихвите за забава, свързани с неплащането на Комисията на посочените собствени ресурси, Кралство Швеция не е изпълнило задълженията си съответно по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1), изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година (ОВ L 175, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент № 1552/89“) до 31 май 2000 г. и считано от същата дата, по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184).

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 В член 2, параграф 1 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом от 24 юни 1988 година относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 185, стр. 24;

Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 62) и от Решение 94/728/ЕО, Евратом на Съвета от 31 октомври 1994 г. относно системата за собствени ресурси на Европейските общности (ОВ L 293, стр. 9) се предвижда:

„Приходите от следното представляват собствени ресурси, постъпващи в бюджета на Общностите:

[…]

б) мита по [Общата] митническа тарифа и други мита, установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки, и мита върху продуктите, обхванати от Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана;

[…]“

3 Член 20 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Общността“) гласи:

„1. Когато възниква митническо задължение законно дължимите [мита] се основават на Митническата тарифа на Европейските общности.

[…]

3. Митническата тарифа на Европейските общности включва:

а) Комбинираната номенклатура на стоки;

[…]

в) ставките и другите налози, които нормално се прилагат за стоки, включени в комбинираната номенклатура относно:

— митата, и

[…]

г) преференциалните тарифни мерки, предвидени в споразумения, които Общността е сключила с определени страни или групи страни и които предвиждат предоставянето на преференциално тарифно третиране;

д) преференциалните тарифни мерки, приети едностранно от Общността в полза на определени страни, групи страни или територии;

е) автономни мерки за суспендиране, които предвиждат намаляване или премахване на вносни [мита] за определени стоки;

ж) други тарифни мерки, предвидени в други общностни разпоредби;

[…]“

4 Член 217, параграф 1 от Митническия кодекс на Общността гласи:

„Размерът на вносните или износните [мита], който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на [митата]“, трябва да бъде изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

[…]“

5 Във връзка с предоставянето на разположение на Комисията на собствени ресурси на Общностите Съветът на Европейския съюз е приел Регламент

№ 1552/89, който е приложим през разглеждания в настоящото дело период до 30 май 2000 г. Считано от 31 май 2000 г. този регламент е заменен с Регламент № 1150/2000, който кодифицира Регламент № 1552/891, без да изменя съдържанието му.

6 В член 2 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„1. За целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, се констатира веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника.

1а. За дата на констатацията, посочена в параграф 1, се смята датата на вписване в счетоводните книги, предвидено в митническите регламенти.

[…]“ [неофициален превод]

7 Член 9, параграф 1 от този регламент гласи:

„Съгласно процедурата, определена в член 10, всяка държава членка кредитира собствените ресурси по сметката, открита на името на Комисията, към Министерството на финансите или към органа, определен от съответната държава членка.

Тази сметка е освободена от разноски.“ [неофициален превод]

8 Съгласно член 10, параграф 1 от посочения регламент:

„След приспадане на 10 % като разходи по събирането в съответствие с член 2, параграф 3 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, вписването на собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от посоченото решение, се извършва най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който правото е било констатирано, в съответствие с член 2.

[…]“ [неофициален превод]

9 В член 11 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„Всяко забавяне на вписванията по сметката, посочена в член 9, параграф 1, е основание за плащането на лихва от съответната държава членка при лихвения процент, който се прилага на валутния пазар на държавата членка на датата на падежа за краткосрочните публични финансови операции, увеличен с два процентни пункта. Този процент се увеличава с 0,25 процентни пункта за всеки месец закъснение. Увеличеният лихвен процент се прилага за целия период на забавяне.“ [неофициален превод]

10 Съгласно член 22 от Регламент № 1150/2000:

„Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 се отменя.

Позоваванията на споменатия регламент се смятат за позовавания на настоящия регламент и следва да се четат съгласно таблицата на съответствията, посочена в част А от приложението.“

11 Така, като се изключи обстоятелството, че Регламент № 1552/89 и Регламент № 1150/2000 препращат, по-специално, единият — към Решение 88/376, а другият — към Решение 94/728, членове 2 и 9—11 от двата регламента по същество са идентични.

12 Ставката от 10 %, посочена в член 10, параграф 1 от Регламент № 1150/2000, е увеличена на 25 % с Решение 2000/597/ЕО, Евратом на Съвета от 29 септември 2000 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 253, стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 206).

13 Съображение 1 от посоченото решение гласи:

„Европейският съвет, свикан в Берлин на 24 и 25 март 1999 г., направи inter alia заключението, че системата за собствените ресурси на Общностите трябва да бъде справедлива, прозрачна, ефективна по отношение на разходите, проста и базирана на критерии, които най-добре изразяват възможностите за принос на всяка държава членка.“

14 Регламент (ЕО) № 150/2003 на Съвета от 21 януари 2003 година за суспендиране на вносните мита върху определено въоръжение и военна екипировка (ОВ L 25, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 15, стр. 71), приет на основание на член 26 ЕО, посочва в съображение 5:

„За да се запази военната тайна на държавите членки, е необходимо да се предвидят специални административни процедури за суспендиране на митата. Изготвянето на декларация от компетентния орган на държавата членка, за която са предназначени въоръженията или военната екипировка, която може да служи и за митническа декларация съгласно разпоредбите на Митническия кодекс, представлява достатъчна гаранция, че необходимите условия са изпълнени. Декларацията следва да се изготви под формата на сертификат. Подходящо е да се уточни формата на сертификатите [и да се предвиди възможност за изготвяне] на декларациите по електронен път.“

15 В член 1 от този регламент се предвижда:

„Настоящият регламент определя условията за автономно суспендиране на вносните мита на определено въоръжение и военни съоръжения, внесени от трети страни от органите, отговорни за отбраната на държавите членки или от тяхно име.“

16 Член 3, параграф 2 от посочения регламент гласи:

„По причини, свързани с военната тайна и без да се взема предвид параграф 1, издаването на сертификата и вносът на стоките могат да бъдат предоставени на други органи, определени за тази цел от внасящата държава членка. В този случай компетентният орган, който издава сертификата, предоставя всяка година на митническите органи на своята държава членка, преди 31 януари и 31 юли, обобщаващ доклад за този внос. Отчетът е за период от шест месеца, непосредствено предхождащи месеца, в който се представя докладът. Той

посочва броя и датата на издаване на сертификатите, датата на вноса и общата му стойност, както и брутното тегло на стоките, внесени със сертификатите.“

17 Съгласно член 8 от Регламент № 150/2003 същият се прилага от 1 януари 2003 г.

Досъдебна процедура

18 В писмо от 20 декември 2001 г. Комисията уведомява Кралство Швеция, че освобождаването от мита на спорния внос от 1998 г. насам е довело до загуби на собствени ресурси за Общността. Комисията приканва тази държава членка да изчисли размера на несъбраните суми за финансовите години, считано от бюджетната 1998 г., и да предостави споменатите суми на нейно разположение преди 31 март 2002 г. Освен това тя информира шведските власти, че ще бъдат дължими лихви за забава, считано от последната дата, съгласно член 11 от Регламент № 1150/2000.

19 В своя отговор от 11 март 2002 г. Кралство Швеция изтъква, че на основание член 296, параграф 1, буква б) ЕО има право да не събира мита при внос на военна екипировка и на стоки с двойна употреба за граждански и военни цели.

20 В писмо от 31 март 2003 г. Комисията подновява първоначалното си искане по повод вноса на разглежданите стоки, извършен преди 1 януари 2003 г., като за периода след тази дата се прилага Регламент № 150/2003.

21 В отговора си от 3 септември 2003 г. Кралство Швеция поддържа своето становище и заявява, че не възнамерява да предприема действия във връзка с напомнянето на Комисията.

22 На 17 октомври 2003 г. Комисията изпраща официално уведомително писмо до Кралство Швеция с искане да се предоставят на нейно разположение собствените ресурси, които ѝ се дължат по силата на член 26 ЕО и член 20 от Митническия кодекс на Общността, поради това че Кралство Швеция е освободило едностранно вноса на стоки с двойна употреба за граждански и военни цели в нарушение на тези членове.

23 В отговора си от 15 декември 2003 г. Кралство Швеция поддържа своята гледна точка.

24 След като се запознава с отговора на Кралство Швеция, на 9 юли 2004 г. Комисията издава мотивирано становище по двете процедури за нарушения, а именно, свързаната с безмитния внос на оборудване с чисто военно предназначение и процедурата, свързана с безмитния внос на стоки с двойна употреба за граждански и военни цели, като приканва тази държава членка да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с това становище в срок от два месеца, считано от получаването му. В своя отговор от 3 септември 2004 г. посочената държава членка отново повтаря и уточнява вече изложените от нея съображения.

25 Като има предвид предоставените от Кралство Швеция данни и като счита, че тази държава членка не се е съобразила с мотивираното становище, Комисията предявява настоящия иск.

26 С определение от 13 септември 2007 г. председателят на Съда допуска Федерална република Германия, Република Финландия и Кралство Дания да встъпят в подкрепа на исканията на Кралство Швеция.

По иска

Доводи на страните

27 Комисията изтъква, че Кралство Швеция погрешно се основава на член 296 ЕО, за да обоснове отказа си да плати митата, тъй като тяхното събиране не застрашава основните интереси на сигурността на тази държава членка.

28 Комисията счита, че мерките, които въвеждат дерогации или изключения, по-специално като член 296 ЕО, трябва да се тълкуват стриктно. Така съответната държава членка, която иска да се приложи този член, трябвало да докаже, че изпълнява всички предвидени в него условия, когато възнамерява да дерогира член 20 от Митническия кодекс на Общността, в който се съдържа общият принцип за събирането на мита, определен в член 26 ЕО.

29 Комисията изтъква, че доводите на Кралство Швеция, свързани с опасенията от разкриване на информацията, която се съдържа в митническата декларация, и опасенията, че процедурите за контрол могат да доведат общностните институции до това да застрашат военната тайна, са неоснователни.

30 Комисията допълва, че Кралство Швеция е напълно в състояние да организира събирането на спорните мита по такъв начин, че да гарантира поверителността на предадената информация, като възложи например на военен орган функцията на компетентен митнически орган.

31 Комисията счита, че Кралство Швеция не е установило в какво се състои несъвместимостта между ангажиментите, поети от него по силата на международни споразумения, от една страна, и задълженията му във връзка със собствените ресурси, от друга страна. Същото се отнасяло до довода, според

който последните задължения застрашавали сериозно проектите за международно сътрудничество на тази държава членка, както и нейните основни интереси в политиката на сигурност и отбрана.

32 Комисията отбелязва, че несъбирането на въпросните мита от Кралство Швеция създава неравнопоставеност между държавите членки с оглед на съответния им принос за бюджета на Общността. Освен това обстоятелството, че дадена държава членка освобождава от мита вноса на военно оборудване и на стоки с двойна употреба за граждански и военни цели, за да намали разходите за този внос, говорело за очевидно неспазване от страна на тази държава на нейните задължения за солидарно съвместно финансиране на бюджета на Общността.

33 Според Комисията Кралство Швеция трябва да приведе конкретни и обстойно изложени доказателства, че предприетите от него мерки, които лишават бюджета на Общността от собствени ресурси, са наложителни за защитата на основните интереси на неговата сигурност. Кралство Швеция не е представило такова доказателство в това отношение. Освен това обстоятелството, че други държави членки, чието положение е сходно с това на ответната държава членка, начисляват и плащат мита върху вноса на военно оборудване, без това да застрашава тяхната сигурност, правело ирелевантни доводите на Кралство Швеция по този въпрос.

34 Комисията отбелязва още, че макар Регламент № 150/2003, основан на член 26 ЕО, да установява механизъм за суспендиране на задължението за събиране на мита върху вноса на определена военна екипировка, като въвежда система на митнически сертификати или декларации, от друга страна, той не съдържа никаква обща разпоредба, предоставяща на държавите членки правото да определят свободно стоките, които могат да бъдат освобождавани.

35 Кралство Швеция счита, че член 296 ЕО му позволява да приема мерки, насочени към защитата на основни интереси на неговата сигурност. Така по силата на този член то имало основание да освобождава от мита вноса на военно оборудване. Предназначението на този член било да гарантира свободата на действие на държавите членки в определени области, засягащи националната отбрана и сигурност. Обстоятелството, че посоченият член е сред общите и заключителни

разпоредби на Договора за ЕО потвърждавало неговото общо значение и въздействието му върху всички разпоредби с общо приложение от посочения договор и от вторичното общностно право.

36 В подкрепа на своето искане за прилагане на член 296, параграф 1, буква б) ЕО Кралство Швеция изтъква, че събирането на мита при вноса на военна екипировка би оскъпило нейното придобиване и така би намалило оперативния капацитет на неговата армия. Породената от разглежданите мита пряка допълнителна тежест върху бюджета за национална отбрана би засегнала свободата на действие на Кралство Швеция в областта на придобиването на материали за отбранителни цели.

37 Кралство Швеция счита, че военният му неутралитет възлага на националната отбрана стратегическа роля в рамките на неговата политика за сигурност. Така предвид нейната площ, за да изпълни националните цели в областта на сигурността и отбраната, тази държава членка зависела от сътрудничество на международно равнище. В това отношение посочената държава изтъква, че задължението за поверителност, с което тя счита, че е обвързана, ѝ пречи да съобщава на Комисията информация, свързана с внасяните стоки, и едно неизпълнение от нейна страна на това задължение рискувало да постави под въпрос хода на сътрудничеството и на търговските отношения във военната област с някои трети държави.

38 Кралство Швеция е на мнение, че приемането на Регламент № 150/2003 потвърждава необходимостта от спазване на интересите на сигурността на държавите членки и тяхното право да се позовават на поверителността, когато това е необходимо.

39 Кралство Швеция счита, че преди влизането в сила на Регламент № 150/2003 никаква общностна разпоредба не дава възможност при необходимост една държава членка да предприеме мерките, които са ѝ нужни, за да отчете основните интереси на своята сигурност при вноса на военно оборудване. Според тази държава членка посочените интереси са обхванати от член 296 ЕО и тя нямала

друг избор, освен да предвиди на национално равнище и въз основа на член 296 ЕО освобождаване от мита на вноса на военно оборудване.

Съображения на Съда

40 Митническият кодекс на Общността предвижда, че вносът от трети държави на стоки за военна употреба като разглежданите се облага с мита. В общностното митническо законодателство няма никаква разпоредба, която да предвижда за периода на спорния внос, т.е. от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г., специално освобождаване от мита върху вноса на този вид стоки. Следователно за този период няма и изрично освобождаване от задължението да се плащат дължимите мита на компетентните органи, евентуално с лихви за забава.

41 Освен това от приемането на Регламент № 150/2003, в който се предвижда суспендиране от 1 януари 2003 г. на митата за определено въоръжение и военна екипировка, може да се направи извод, че общностният законодател изхожда от предположението, че преди тази дата е съществувало задължение за плащане на посочените мита.

42 Кралство Швеция в нито един момент не отрича, че спорният внос е извършван през разглеждания период. Тази държава членка се ограничава да оспорва правото на Общността върху разглежданите собствени ресурси, като твърди, че по силата на член 296 ЕО задължението да се плащат мита за внесеното от трети държави въоръжение сериозно накърнява основните интереси на нейната сигурност.

43 Съгласно постоянната практика на Съда, въпреки че държавите членки са тези, които би трябвало да вземат подходящите мерки за осигуряване на вътрешната и външната си сигурност, от това все пак не следва, че тези мерки изобщо не попадат в приложното поле на общностното право (вж. в този смисъл Решение от

26 октомври 1999 г. по дело Sirdar, C-273/97, Recueil, стр. I-7403, точка 15 и Решение от 11 януари 2000 г. по дело Kreil, C-285/98, Recueil, стр. I-69, точка 15). Всъщност, както Съдът вече е установил, Договорът предвижда изрични дерогации, приложими в случаите, когато е възможно да бъде застрашена обществената сигурност, само в членове 30 ЕО, 39 ЕО, 46 ЕО, 58 ЕО, 64 ЕО, 296 ЕО и 297 ЕО, които се отнасят до ясно отграничени изключителни хипотези. От това не би могло да се направи изводът за съществуване на обща резерва, вътрешноприсъща на Договора, която изключва от приложното поле на общностното право всяка мярка, взета с оглед на обществената сигурност. Ако се признае съществуването на такава резерва извън конкретните условия в разпоредбите на Договора, биха били засегнати задължителният характер и еднаквото прилагане на общностното право (вж. Решение от 11 март 2003 г. по дело Dory, C-186/01, Recueil, стр. I-2479, точка 31 и цитираната съдебна практика).

44 Освен това, както следва от постоянната съдебна практика относно дерогациите на основните свободи (вж. по-конкретно Решение от 31 януари 2006 г. по дело Комисия/Испания, C-503/03, Recueil, стр. I-1097, точка 45, Решение от 18 юли 2007 г. по дело Комисия/Германия, C-490/04, Сборник, стр. I-6095, точка 86 и Решение от 11 септември 2008 г. по дело Комисия/Германия, C-141/07, Сборник, стр. I-6935, точка 50), предвидените в членове 296 ЕО и 297 ЕО дерогации трябва да бъдат тълкувани стриктно.

45 Що се отнася по-конкретно до член 296 ЕО, следва да се отбележи, че макар в този член да се посочват мерките, които дадена държава членка може да счита за необходими за защита на основните интереси на своята сигурност или сведенията, чието разкриване според нея противоречи на интересите ѝ, той все пак не може да се тълкува в смисъл, че предоставя на държавите членки правомощието да дерогират разпоредбите на Договора, позовавайки се единствено на споменатите интереси.

46 Освен това в областта на данъка върху добавената стойност в Решение от 16 септември 1999 г. по дело Комисия/Испания (C-414/97, Recueil, стр. I-5585) Съдът е установил наличието на неизпълнение на задължения, тъй като Кралство Испания не доказва, че предвиденото в испанския закон освобождаване от споменатия данък върху вноса и придобиването на въоръжение, муниции и материали изключително за военна употреба е обосновано съгласно член 296, параграф 1, буква б) ЕО от необходимостта да се защитят основните интереси на сигурността на тази държава членка.

47 Ето защо държавата членка, която иска да се ползва от член 296 ЕО, е длъжна да докаже необходимостта да направи предвидената в този член дерогация, за да защити основните интереси на своята сигурност.

48 С оглед на тези съображения не може да се допусне държава членка да изтъква по-високите разходи за военно оборудване поради прилагането на мита за вноса на такова оборудване от трети държави, за да иска освобождаване — в ущърб на другите държави членки, които от своя страна начисляват и плащат свързаните с подобен внос мита — от задълженията, които ѝ налага финансовата солидарност по отношение на бюджета на Общността.

49 Що се отнася до довода, че общностните митнически производства не можели да гарантират сигурността на Кралство Швеция предвид изискванията за поверителност, съдържащи се в сключените с държавите износителки споразумения, следва да се подчертае, както правилно отбелязва Комисията, че прилагането на общностния митническия режим включва участието на общностни и национални служители, на които, ако е необходимо, се налага задължение за поверителност при обработка на чувствителни данни, с което могат да се защитят основните интереси на сигурността на държавите членки.

50 Освен това в декларациите, които държавите членки трябва периодично да попълват и изпращат на Комисията, не е необходимо да се стига до степен на точност, която води до накърняване на интересите на посочените държави по отношение както на сигурността, така и на поверителността.

51 При това положение и в съответствие с член 10 ЕО, свързан със задължението на държавите членки да улесняват осъществяването на задачата на Комисията, която се състои в гарантиране на спазването на Договора, те са длъжни да предоставят на разположение на тази институция документите, необходими да се провери дали собствените ресурси на Общността са редовно прехвърлени. Както изтъква генералният адвокат в точка 168 от своето заключение, това задължение обаче не е пречка за възможността в отделни случаи и по изключение въз основа

на член 296 ЕО държавите членки или да ограничат изпращаната информация до някои части от документ, или изцяло да откажат да я предоставят.

52 С оглед на тези съображения Кралство Швеция не е доказало, че са изпълнени необходимите условия за прилагането на член 296 ЕО.

53 Изложеното по-горе, свързано с неприложимостта на член 296 ЕО, що се отнася до вноса на оборудване с чисто военно предназначение, се прилага на още по-голямо основание за вноса на оборудване с двойна употреба за граждански и военни цели.

54 От гореизложеното следва, че като не констатира и не извършва плащане на Комисията на собствените ресурси, които не са събрани през периода от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г. в рамките на вноса на военни материали и на стоки за гражданска и военна употреба, и като не плаща лихвите за забава, свързани с неплащането на Комисията на посочените собствени ресурси, Кралство Швеция не е изпълнило задълженията си съответно по членове 2 и 9—11 от Регламент № 1552/89 до 31 май 2000 г. и считано от същата дата, по същите членове от Регламент № 1150/2000.

По съдебните разноски

55 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Кралство Швеция и последното е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

56 Съгласно параграф 4, първа алинея от същия член Федерална република Германия, Република Финландия и Кралство Дания, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Като не констатира и не извършва плащане на Комисията на Европейските общности на собствените ресурси, които не са събрани през периода от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г. в рамките на вноса на военни материали и на стоки за гражданска и военна употреба, и като не плаща лихвите за забава, свързани с неплащането на Комисията на Европейските общности на посочените собствени ресурси, Кралство Швеция не е изпълнило задълженията си съответно по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите, изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година, до 31 май 2000 г. и считано от същата дата, по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите.

2) Осъжда Кралство Швеция да заплати съдебните разноски.

3) Федерална република Германия, Република Финландия и Кралство Дания понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи